

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 34

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 21/06/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Vừa rồi chúng ta nhìn thấy ở trên hình ảnh, thầy Ngô Vĩnh đã đến Dallas. Hy vọng mỗi địa phương đều hết lòng nỗ lực niệm Phật, đây là việc quan trọng hơn bất cứ việc gì. Hôm qua, chúng ta đã giảng đến sự nhận biết đối với thiện ác, họa phước, lợi hại, điều này đã nói mấy lần rồi. Kỳ thực vấn đề này là vấn đề lớn, nhất định không phải chỉ nói mấy câu thì có thể giảng rõ ràng. Đặc biệt là đối với những chúng sanh thời nay, nếu nói không rõ ràng, không thấu triệt thì rất không dễ gì lý giải. Vào thời xưa, Phật Bồ-tát, cổ thánh tiên hiền giảng kinh thuyết pháp dễ dàng, ngôn ngữ cũng hàm súc, điểm đến là xong, người nghe liền bỗng nhiên đại ngộ. Chúng sanh thời nay thông minh dường như là vượt hơn người xưa, nhưng trí tuệ thì không bằng, còn cách rất xa, đạo lý trong đây chúng ta cũng phải hiểu rõ.

Tiếp theo nói: “*Hành thiện tích đức có khó khăn, có dễ dàng*”, trong quyển sách này nêu ra thí dụ, đây là những lời ở trong Liễu Phàm Tứ Huấn. Thế nào gọi là khó khăn, dễ dàng? Các vị Nho gia ngày trước dạy rằng: “*Muốn khắc phục bản thân thì nhất định phải bắt đầu từ chỗ khó khắc phục nhất*”, đây là giáo dục của nhà Nho. Công phu mà nhà Nho nói cùng với tu hành mà nhà Phật nói là cùng ý nghĩa. Tu hành, hành là hành vi, hành vi sai lầm, cách nhìn sai lầm đối với vũ trụ nhân sinh, cách nghĩ sai lầm, cách nói, cách làm sai lầm, đem tất cả sửa đổi lại thì gọi là tu hành. Thế nào gọi là sai lầm? Thế nào gọi là chính đáng? Chính đáng là thiện, sai lầm là ác, đoạn ác tu thiện phải hạ công phu ở chỗ này. Tập khí ác, thói xấu ác của chúng ta quá nhiều, làm thế nào để sửa đổi đây? Cổ thánh tiên hiền dạy mọi người phải bắt tay từ chỗ khó khắc phục nhất. Chỗ khó khắc phục nhất mà bạn có thể khắc phục được thì những cái khác sẽ dễ dàng. Nhà Nho, nhà Phật đều nắm vững nguyên tắc này, tập khí, phiền não của mỗi người không giống nhau, tự mình phải biết, tự mình phải thường xuyên kiểm điểm, phải thường xuyên phản tỉnh, cái nào là tật xấu nghiêm trọng nhất của mình thì mình phải bắt tay làm từ chỗ này trước. Tật xấu tham tài thì mình liền bắt tay từ bỏ thí tài trước; tật xấu tham sắc thì bắt tay từ rời xa sắc; tóm lại phải biết được tật xấu của chính

mình ở đâu. Biết được tật xấu của mình thì người này đã giác ngộ, đem tật xấu sửa đổi trở lại thì đó là công phu chân thật, công phu thực tiễn, đây là chân tu.

Cho nên tu hành, quý vị muôn vàn đừng hiểu sai, mỗi ngày đọc mấy quyển kinh, niệm mấy câu Phật hiệu thì đó gọi là tu hành sao? Đó chỉ là hình thức, không phải thực chất, phải hạ công phu ở trên thực chất. Hình thức là làm cho người chưa học Phật, người chưa biết tu hành, làm hình mẫu cho họ xem, là thuộc về độ tha. Công phu thực chất mới là tự lợi chân thật. Không có tự lợi thực chất mà bạn làm ra hình mẫu cho người ta xem, người ta vừa nhìn thì đã nhìn thấu; là giả, không phải thật, không đáng một xu. Cái giả dạng này chỉ có thể gạt người ngu ở thế gian, thế gian này người thật sự có kiến thức, có tầm nhìn, người có đức hạnh bạn làm sao có thể gạt được họ? Người ta thấy được rất rõ ràng, rất tường tận, chỉ là không nói với bạn mà thôi. Tại vì sao không nói với bạn? Có nói cũng vô dụng, nói ra chỉ tạo khẩu nghiệp, nói ra thì bạn cũng chẳng chịu nghe, bạn cũng không chịu sửa, vậy nói với bạn để làm gì? Bạn thật sự có thể tiếp nhận, có thể hối cải thì những người này sẽ giúp đỡ bạn, sẽ nói cho bạn biết. Không biết hối cải thì Phật Bồ-tát nhìn thấy bạn cũng không nói một câu nào, không muốn kết oán thù với bạn.

Trong đây nêu ra một số câu chuyện rất đáng để chúng ta phản tỉnh. Có thể sửa là bước công phu đầu tiên của đoạn ác tu thiện; tiến thêm một bước nữa là phải có thể nhẫn, vậy thì công phu của bạn mới có thể giữ gìn không bị mất đi. Cho nên trong Lục độ của Bồ-tát thì bố thí có thể tu phước, nhẫn nhục có thể tích đức, tu phước mà không thể nhẫn thì tuy có phước đức mà công đức thì không. Mọi người chúng ta đều biết phước đức không thể giải quyết vấn đề. Sanh tử là việc lớn, đường luân hồi hiểm trở, bạn không có công đức chân thật thì làm sao đây? Nhất là ở vào thời loạn hiện nay, tùy lúc tùy nơi, không biết vào khi nào, không biết sẽ gặp phải tai họa như thế nào, chúng ta đều có thể mất đi mạng sống. Sau khi mất mạng rồi thì sẽ đi về đâu? Đây là vấn đề lớn. Con người có sanh nhất định có tử, chúng ta không nên kiêng kỵ về chết, đừng sợ chết, phải dùng trí tuệ cao độ đối diện với hiện thực, tự cầu đa phước. Người chân thật thấu hiểu Phật pháp, trong Phật pháp không có sanh tử, trong Phật pháp gọi là chuyển biến, đây mới thật sự là chân tướng sự thật, sanh tử là một sự chuyển biến. Dùng cách nói của nhà khoa học hiện nay mà nói là sự chuyển biến của không gian và thời gian khác nhau, từ cõi người chuyển đến cõi trời, thời gian không gian khác nhau. Chúng ta sống ở không gian ba chiều, người trời sống ở không gian bốn chiều,

không gian năm chiều, tầng không gian càng cao thì càng thay đổi. Không gian của ba đường ác thì khổ hơn so với nhân gian chúng ta.

Nhà Phật không chỉ nói lục đạo, mà còn nói thập pháp giới. Được thân người, nghe Phật pháp, cái duyên này không dễ gì gặp được, phải biết trân quý duyên phần này, hết lòng nỗ lực làm một chuyện biến tốt. Chuyện biến thù thắng nhất, Phật đã nói với chúng ta rất tường tận ở trong kinh luận, thù thắng nhất không gì hơn niệm Phật, niệm Phật vãng sanh bất thoái làm Phật, đây là chuyện biến thù thắng không gì sánh bằng, chúng ta phải rõ ràng, phải sáng tỏ. Không những buông xuống thể duyên, buông xuống triệt để, mà Phật pháp cũng phải buông xuống. Tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn thấy đều buông xuống, dùng tâm chân thành thanh tịnh không gì bằng mà tín nguyện niệm Phật, vậy chúng ta đời này mới chắc chắn thành tựu. Niệm Phật không thể vãng sanh, nguyên nhân ở đâu? Nguyên nhân ở bạn không buông xuống, bạn vẫn còn những việc tranh chấp trong lòng, ngoại duyên vẫn bị đủ thứ cám dỗ, trong ngoài đều không thanh tịnh, niệm Phật như vậy không thể vãng sanh. Cho nên, người tu đạo sống càng đơn giản càng tốt.

Hôm kia cư sĩ Lý nói với tôi, chúng ta thuê được tầng hai của từ đường họ Đỗ ở đối diện, chuẩn bị tổ chức lớp bồi dưỡng khóa thứ năm. Địa điểm hội sở của chúng ta ở đây thì quá nhỏ, đã thuê một chỗ khác, chúng ta cần phải bố trí lại một chút, chuẩn bị đồ đạc. Hội trưởng Lý dặn dò lại, tất cả phải đơn giản, tủ quần áo, giá sách của mỗi đồng tu càng đơn giản càng tốt, đồ đạc càng ít càng tốt, điều này chính xác. Người tu hành vào thời xưa tuy chưa thể làm được ba y một bát nhưng cũng không đến nỗi quá nhiều. Tôi lúc còn trẻ đã ra khỏi nhà, rời xa nhà, vào thời đó đến trường đi học, ở lại trong trường, vền vền chỉ một cái chăn, một tay nải, trong tay nải là mấy bộ quần áo để thay đổi, mấy quyển sách để học. Cái chăn của tôi, tôi còn nhớ rất rõ ràng, nặng một cân rưỡi. Mẹ tôi chuẩn bị cho tôi một cái chăn, chăn đó nặng khoảng một cân rưỡi, dùng tấm thảm màu xám, tấm thảm là lót ở phía dưới. Lúc đó tự mình còn mang theo một cái màn, vô cùng đơn giản, đâu có phiền phức như hiện nay. Chúng tôi sống chung với nhau, tất cả tư liệu tham khảo cần đến thì có phòng thư viện, ở trong thư viện, tất cả tư liệu cung cấp cho mọi người sử dụng, không cần phải tự trang bị. Đồ đạc gì cũng tự trang bị, bạn nói xem việc này có một người hay không? Tăng thêm gánh nặng cho thân tâm, làm trở ngại thanh tịnh, bình đẳng, giác của tâm địa. Cái mà chúng ta mong cầu là thanh tịnh, bình đẳng, giác, thế nhưng trong đời sống thực tế, chúng ta đã tạo ra biết bao nhiêu chướng ngại, vậy thì sai rồi.

Sáng sớm hôm nay tôi còn dặn dò pháp sư Ngô Nhẫn, tôi ở tầng năm, có không ít cư sĩ biếu tặng một số thức ăn cho tôi, cái biếu tặng, cái cúng dường, một tủ lạnh để không hết, phải để hai tủ lạnh, để đầy cả tủ. Tôi nói với thầy, đây là tội lỗi, chúng ta không ăn hết thì hãy nhanh chóng mang xuống tầng ba để cúng dường đại chúng, đừng để trong tủ lạnh. Chính mình không ăn, mọi người cũng không ăn, để trong tủ lạnh thì sẽ thối rữa hết, đó không phải là tạo nghiệp hay sao? Tôi sống ở tầng năm, chúng tôi chỉ có ba người ở trên tầng năm, dùng hai cái tủ lạnh là quá đáng. Hơn nữa, đồ ăn để đầy ngập trong tủ lạnh, người ta vừa nhìn thì thấy đây đâu phải người tu hành! Đây là đang tạo tội nghiệp, quả báo đều ở địa ngục. Cúng dường đại chúng là phước báo, chúng ta cần thức ăn thì xuống tầng ba mà lấy, họ cũng được thoải mái, cũng được tự tại.

Đại đức xưa dạy chúng ta, nhiều một việc không bằng ít một việc, ít một việc không bằng không có việc gì, điều quan trọng nhất là thân tâm thanh tịnh, tâm tịnh thì cõi Phật tịnh, vãng sanh thế giới Cực Lạc thì đây là điều kiện quan trọng. Mục đích của tín nguyện hạnh chính là cầu nhất tâm bất loạn, cầu tâm địa thanh tịnh, tín nguyện hạnh mà không đạt được mục tiêu này, không đạt đến nhất tâm bất loạn thì tín nguyện hạnh cũng như không, đạo lý này chúng ta phải biết, phải hiểu rõ. Chân thật học Phật, thật sự muốn vãng sanh thì phải buông xuống triết để, tuyệt đối không lưu luyến. Niệm niệm nghĩ cho người khác, niệm niệm nghĩ cho chúng sanh thì mới tương ưng với tâm nguyện của Phật Bồ-tát; niệm niệm nghĩ vì chính mình thì sai rồi! Người tại gia thì nghĩ về gia đình, người xuất gia nghĩ đến đạo tràng nhỏ, đoàn thể nhỏ này của chúng ta cũng là sai rồi. Cho nên tu đạo mà không thể thành tựu, không biết nguyên nhân nằm ở chỗ nào. Tôi thường nói, ái dục, thị dục, thị là ham thích; ham thích dục vọng, tham ái dục vọng, đây là căn bản phiền não. Những thứ này mà không đoạn thì bạn còn có thành tựu gì? Phải nhổ sạch tận rễ. Rễ là gì? Là ý niệm. Trong đời sống thường ngày, ý niệm này không còn sanh khởi nữa thì rễ này đã nhổ sạch.

Đây là một cửa ải rất khó khắc phục, chúng ta từ chỗ khó khắc phục mà khắc phục được, đủ thứ tham ái, đủ thứ ham thích đều xả bỏ nó cho thật sạch sẽ, chúng ta mới có thể được tâm thanh tịnh. Chúng ta phải thuận theo giáo huấn chân thật của Phật Bồ-tát, không được thuận theo tình cảm thế gian, thuận theo thế gian thì vĩnh viễn không thể thoát khỏi luân hồi, thuận theo giáo huấn thánh hiền thì chắc chắn được sanh Tịnh độ, nếu bạn không nhận thức rõ ràng, không sáng tỏ thì bạn sẽ không biết lấy bỏ như thế nào. Chúng ta xem thử thế gian này hiện nay, đạo tràng nhiều, người tu hành nhiều, bất luận tại gia hay xuất gia, dù

cho truyền thông phát triển, khoa học kỹ thuật tiện lợi, thế nhưng tu hành vì sao không thể thành tựu? Quý vị nghĩ thử xem, vấn chính là hai loại tật xấu này không buông xuống được, hai thứ này là gốc bệnh. Vô lượng vô biên những triệu chứng đều là từ gốc bệnh này mà sanh ra, chúng ta có thể nhổ bỏ từ trong gốc bệnh thì sẽ được tự tại. Đây là nói đến khắc phục tập khí, tật xấu của mình, phải bắt tay làm từ chỗ khó nhất, khó mà làm được thì mới đáng quý, vậy thì chỗ dễ dàng sẽ dễ làm thôi. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.